

Sygn. akt I C 2638/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Zalewska

Protokolant: Marta Kobylińska

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko (...)SA (...) w W.

o zapłatę

orzeka

1. **zasądza od pozwanego (...) SA(...) w W. na rzecz powoda (...) Sp. z o.o. w W. kwotę 1.050,00 zł (jeden tysiąc pięćdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2012 r. do dnia zapłaty,**
2. **w pozostałym zakresie powództwo oddala,**
3. **zasądza od stron wzajemnie koszty postępowania, częściowo je rozdzielając, ustalając zasadę że powód wygrał niniejsze postępowanie w 25,80%, zaś pozwany w 74,20%, szczegółowe rozstrzygnięcie pozostawiając w tej mierze referendarzowi sądowemu tut. sądu.**

Sygn. akt I C 2638/12

UZASADNIENIE

Powód (...) Sp. z o.o. – reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika – pozwem złożonym dnia 22 sierpnia 2012 r. w postępowaniu upominawczym wniósł, aby pozwany (...) S.A. w terminie 2 tygodni od doręczenia nakazu zapłaty zapłacił powodowi kwotę 4.070 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2012 r. do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w dniu 22 marca 2012r. pojazd marki T. (...) nr rej. (...) należący do A. M. uległ uszkodzeniu. Sprawca szkody K. K. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej. Powód wskazał, iż uszkodzony pojazd był naprawiany w okresie od dnia 22 marca 2012r. do dnia 13 kwietnia 2012r. Ponieważ uszkodzony został pozbawiony możliwości korzystania z własnego środka lokomocji zawarł z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego – K. (...) nr rej. (...) na okres naprawy uszkodzonego pojazdu. W dniu 22 marca 2012r. uszkodzona zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności, mocą której przełał na powoda swoją wierzytelność obejmującą prawo do żądania zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego przysługującą w związku ze szkodą komunikacyjną w stosunku do pozwanego. Powód wskazał, iż po zwrocie auta zastępczego wystawił uszkodzowanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 4.070,00 zł. Powód wskazał, że pozwany nie uznał roszczenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 12 września 2012 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny nakazał pozwanemu (...) S.A.(...)z siedzibą w W.aby zapłacił powodowi kwotę 4,070,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 maja 2012 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 668,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w terminie dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu albo wnieśli w tym terminie sprzeciw (k. 32).

W dniu 5 listopada 2012 r. pozwany (...) S.A.(...) z siedzibą w W.– reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika - złożył sprzeciw od ww. nakazu zapłaty, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu pozwany podniósł, że roszczenie jest bezzasadne, gdyż jego zdaniem umowa najmu zawarta między powodem a poszkodowaną jest nieważna, ze względu na fakt, że nie posiada wszystkich istotnych postanowień umowy. Pozwany kwestionował również ważność umowy cesji, czego skutkiem był zarzut braku legitymacji czynnej do występowania w danej sprawie po stronie powodowej. Ww. uzasadnieniu pozwany zakwestionował również wysokość roszczenia. Jego zdaniem, powód nie wykazał konieczności wynajmu auta przez poszkodowaną jak również faktu, że zastosowana stawka czynszu w danej sprawie odpowiada stawkom stosowanym na rynku w W.(k. 36-45).

Zarządzeniem z dnia 8 listopada 2012 r. referendarz sądowy w Sadzie Rejonowym dla Warszawy – Śródmieście w Warszawie I Wydział Cywilny, zarządził, że sprzeciw od nakazu zapłaty został wniesiony po terminie oraz zarządził przedłożenie akt sprawy sędziemu referentowi (k. 52).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 marca 2012r. samochód marki T. (...)nr rej. (...)należący do A. M.został uszkodzony na skutek kolizji drogowej spowodowanej przez kierującego pojazdem marki N.nr rej. (...). Samochód sprawcy był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A.(...) z siedzibą w W.(dowód: dowód rejestracyjny – k 21-22, protokół wydania pojazdu k. 18-19).

W dniu 22 marca 2012r. A. M. zawarła z powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. umowę najmu pojazdu zastępczego na mocy której powód oddał A. M. do odpłatnego używania pojazd zastępczy marki K. (...) nr rej. (...). Wynajęty przez poszkodowaną pojazd należał do wyższego segmentu (segment klasy C) niż uszkodzony (segment klasy B), jednak cena najmu została określona jak dla samochodu z segmentu właściwego pojazdowi uszkodzonemu. Zgodnie z Cennikiem, dla segmentu B, cena za dobę przy wynajmie 1-2 dniowym wynosiła 250,00 zł., za dobę przy wynajmie 3-4 dniowym – 230,00 zł., za dobę przy wynajmie 5-6 dniowym – 200,00 zł. i powyżej 7 dni – 185,00 zł. A. M. oświadczyła, że akceptuje stawki czynszu i wyraziła zgodę na wystawienie przez powoda faktury VAT za usługę najmu (dowód: umowa z dnia 22 marca 2012r. – k 13 - 14, cennik – k 15).

W dniu 22 marca 2012r. A. M. i powód (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. zawarli umowę cesji wierzytelności jaka przysługuje A. M. w stosunku do ubezpieczyciela sprawy szkody, tj. pozwanego (dowód: umowa cesji wierzytelności – k 17).

Uszkodzony pojazd marki T. (...) nr rej. (...) został przyjęty do serwisu Centrum (...) w W. w dniu marca 2012r. Pojazd został naprawiony w dniu 13 kwietnia 2012r. i w tym dniu został odebrany z serwisu. W dniu 13 kwietnia 2012r. A. M. dokonała zwrotu pojazdu zastępczego na rzecz powoda (przebieg naprawy uszkodzonego pojazdu – k 12, protokół zwrotu pojazdu – k 18-18 verte).

Powód w dniu 13 kwietnia 2012r. wystawił na rzecz A. M. fakturę VAT nr (...) za wynajem pojazdu marki K. (...)`d o numerze rejestracyjnym (...) w okresie od dnia 22 marca 2012r. od dnia 13 kwietnia 2012r. na kwotę 4.070,00 zł. (dowód: faktura VAT – k 23).

Pismem z dnia 18 kwietnia 2012r. powód poinformował pozwanego o nabyciu na mocy umowy cesji zawartej z A. M. wierzytelności w postaci prawa do zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego i wezwał pozwanego do pokrycia kosztów najmu auta zastępczego w wysokości 4.070,00 zł. brutto w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma.

Przedmiotowe pismo zostało doręczone pozwanemu w dniu 20 kwietnia 2012r. Pozwany nie pokrył kosztów wynajmu samochodu zastępczego (dowód: pismo z dnia 18 kwietnia 2012r. – k 24-26, zwrotne potwierdzenie odbioru – k 27, przesądowe wezwanie do zapłaty z dnia 14 czerwca 2012r. k 28).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez strony i nie budziła wątpliwości Sądu.

Ponieważ kwestią sporną w przedmiotowej sprawie był czas niezbędny do naprawy pojazdu poszkodowanego i wysokość stawki za dzień najmu, Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej na okoliczność ustalenia wysokości średniej stawki dziennej wynajęcia auta zastępczego porównywalnej klasy do wynajętego przez poszkodowaną pojazdu, według cen obowiązujących na terenie W. oraz uzasadnionego i niezbędnego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu przy uwzględnieniu zakresu uszkodzeń w przedmiotowym aucie w związku ze zdarzeniem z 22 marca 2012 r.

Biegły sądowy P. S. z zakresu techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji wypadków, kosztorysowania napraw i wyceny pojazdów w sporządzonej opinii wskazał, że wysokość stawki dziennej wynajęcia pojazdu klasy pojazdu wynajętego przez poszkodowaną według cen obowiązujących na terenie W. zawierała się w przedziale 90 -213,13 zł brutto. Wskazał również, że czas niezbędny i jednocześnie uzasadniony do naprawy uszkodzonego pojazdu w związku ze zdarzeniem z 22 marca 2012 r. wynosił nie więcej niż 2 dni robocze.

Opinia została doręczona stronom. W piśmie procesowym złożonym w dniu 8 lipca 2013 r. powód zakwestionował opinie biegłego, gdyż nie ujął on okresu 4 dni oczekiwania przez warsztat na dokonanie przez pozwanego oględzin, przy ustalaniu uzasadnionego i niezbędnego czasu naprawy przedmiotowego pojazdu. Ponadto powód wniósł o wydanie przez biegłego opinii uzupełniającej w kwestii wskazania jakie elementy procesu naprawczego uwzględnił w swojej opinii, odpowiedzi na pytanie czy czas oczekiwania na dokonanie oględzin jest elementem naprawy pojazdu w ramach OC oraz wskazanie jaki jest czas oczekiwania na część zamienną w postaci zewnętrznego lusterka, do pojazdu poszkodowanej (k.108-109).

Sąd na rozprawie w dniu 23 września 2013 r. przesłuchał w charakterze świadka poszkodowaną A. M. na okoliczność terminu, okoliczności, trybu podpisania umów najmu i cesji, wysokości stawki czynszu za wynajem pojazdu zastępczego, czy cennik został przedstawiony przez powoda poszkodowanej przed zawarciem umowy oraz kiedy poszkodowana odebrała pojazd zastępczy. Ponadto sąd postanowił dopuścić dowód z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczności wskazane w piśmie powoda z datą 28 czerwca 2012 r. k. 108. (k.125-126).

Biegły sądowy w opinii uzupełniającej ustosunkował się do uwag strony powodowej. Przedmiotowa opinia uzupełniająca została doręczona stronom. W piśmie procesowym z datą 17 grudnia 2013 r. pozwany oświadczył, że nie zgłasza zastrzeżeń do przedmiotowej opinii oraz uważa wezwanie biegłego na rozprawę za zbędne (k.158).

W piśmie procesowy z datą 17 grudnia 2013 r. powód oświadczył, że kwestionuje opinie biegłego i wniósł o wezwanie go na rozprawę (k. 167).

Sąd na rozprawie w dniu 10 marca 2014 r. dopuścił dowód z ustnej, uzupełniającej opinii biegłego sądowego na okoliczności czasu najmu pojazdu zastępczego. Następnie zamknął rozprawę, ogłosił wyrok i podał motywy rozstrzygnięcia (k. 182-183).

Sąd dokonał oceny opinii biegłego sądowego z uwzględnieniem poziomu wiedzy, podstawy teoretycznej opinii, sposobu motywowania sformułowanych stanowisk, wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, uzasadnienia przedstawionych w niej poglądów. Zdaniem Sądu opinia została sporządzona rzetelnie. Twierdzenia biegłego zamieszczone w opinii poparte są rzeczową, logiczną i spójną argumentacją. Biegły wskazuje przesłanki swego rozumowania, które prowadziło go do ostatecznej konkluzji. Opinia biegłego jest prawidłowa, gdyż zawiera wnioski, które są sformułowane w sposób przystępny i zrozumiały. Opinia zawiera ponadto uzasadnienie wymagane przez art. 285 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy przeanalizował wnikliwie przedmiotową opinię doszedł do

wniosków, że należy podzielić w całości jej ustalenia. W ocenie Sądu opinia biegłego pozwoliła w sposób jednoznaczny ustalić okoliczności wymagające wiedzy specjalnej. Sąd nie doszukał się żadnych przesłanek, które podważałyby prawidłowość ustaleń biegłego. Tym samym, w ocenie Sądu opinia biegłego sądowego – wraz z opinią uzupełniającą - stanowiła istotny i obiektywny dowód w sprawie.

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w części.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że właściciel pojazdu marki T. (...) o nr rejestracyjnym (...) poniósł szkodę, gdyż w wyniku kolizji drogowej uległ uszkodzeniu przedmiotowy pojazd. Nie ulega również wątpliwości, że pozwany – ubezpieczając pojazd sprawcy szkody - ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą z tego tytułu.

Zgodnie z treścią art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Stosowanie zaś do art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Z kolei w myśl art. 822 § 1 i § 4 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Wskazać należy, iż definicja szkody sprowadza się do ujemnych dolegliwości powstałych w wyniku czyjegoś bezprawnego działania i - przy szkodzie o charakterze materialnym - dotyczy przede wszystkim uszczerbku powstałego w majątku poszkodowanego. Stosowanie do dyspozycji art. 361 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Przy czym, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzone. Jak natomiast stanowi art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Z powyższego jednoznacznie wynika, że szkoda sprowadza się do ogółu dolegliwości powstałych w wyniku uszczuplenia majątku poszkodowanego.

Zadaniem Sądu, utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia niewątpliwie stanowi szkodę majątkową. Normalnym bowiem następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego w sytuacji jego uszkodzenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Decydujące znaczenie w kwestii kosztów najmu pojazdu oraz czasu naprawy pojazdu miała opinia pisemna biegłego sądowego, która pozwoliła w sposób nie budzący żadnych wątpliwości odpowiedzieć na kluczowe dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy pytania. Jak wynika z opinii biegłego czas naprawy przywrócenia do stanu sprzed wypadku przedmiotowego samochodu wyniósł 2 dni robocze. W ocenie Sądu przedmiotowy okres był okresem koniecznym, niezbędnym ale jednocześnie wystarczającym do naprawy uszkodzonego pojazdu, a zatem w okresie tym właściciel pojazdu mógł korzystać z pojazdu zastępczego. Wskazać należy, iż okres za który przysługuje zwrot kosztów pojazdu zastępczego to okres, w którym poszkodowany faktycznie nie ma możliwości używania własnego samochodu, albowiem jest on naprawiany w warsztacie. Zatem do tego okresu należy doliczyć czas od zgłoszenia szkody do wykonania oględzin, a zatem 4 dni, oraz czas oczekiwania na zamówione części zamienne, w tym przypadku 1 dzień. Mając powyższe na uwadze, w ocenie Sądu łączny okres za który przysługuje zwrot kosztów pojazdu zastępczego wynosi 7 dni.

Odnośnie stawki za najem pojazdu zastępczego wskazać należy, że poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania w rejonie zamieszkania usługodawcy oferującego usługi najmu pojazdu zastępczego jak najtańsze, jednakże jak wynika

ze sporządzonej opinii wysokość stawki dziennej wynajęcia pojazdu klasy pojazdu wynajętego przez poszkodowaną mieściła się w przedziale od 90,00 – 213,12 zł brutto. W tym stanie rzeczy, Sąd przyjął stawkę uśrednioną wynikającą z opinii biegłego, a zatem 150 zł.

Roszczenie poszkodowanego dotyczące pokrycia kosztów najmu pojazdu zastępczego, jako prawo majątkowe, mogło być w drodze cesji przeniesione na powoda. Zgodnie bowiem z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Na powoda została przeniesiona przedmiotowa wierzytelność. Zatem powód ma legitymację do dochodzenia roszczenia z tego tytułu.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zostały spełnione wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej. Pozwany zatem winien pokryć szkodę poniesioną przez poszkodowanego w związku z najmem pojazdu zastępczego przez okres 7 dni przy stawce 150,00 zł. brutto za jeden dzień, tj. zapłacić powodowi kwotę 1,050,00 zł. W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., z którego wynika, że wierzycielowi zawsze należą się odsetki gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego i to niezależnie od tego czy poniósł szkodę. Wysokość zasądzonych odsetek została ustalona na podstawie art. 481 § 2 k.c. zgodnie, z którym jeżeli wysokość odsetek nie była z góry oznaczona należą się odsetki ustawowe. Okres za który zasądzono odsetki został określony zgodnie z żądaniem pozwu od dnia 21 maja 2012r. do dnia zapłaty.

Bezzasadny jest także zarzut dotyczący nieważności umowy najmu – umowa powyższa spełnia wszelkie niezbędne wymogi.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Z kolei zgodnie z dyspozycją art. 100 k.p.c. zdanie drugie, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

W oparciu o względy słuszności dokonał procentowego rozdzielania kosztów procesu stosownie do wyniku postępowania, tj. stopnia uwzględnienia i nieuwzględnienia żądań i ustalił, iż powód wygrał postępowanie w 25,80 %, zaś pozwany w 74,20 %.

z. uzasadnienie do akt oraz dla pełn. stron